

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на П. А. В. (чрез процесуален представител) срещу ЕФ серия К, № 5411158, на СДВР, с който на жалбоподателката (именно на нея, а не на съответното юридическо лице, както неправилно се сочи в писменото възражение срещу жалбата от страна на СДВР, доколкото на юридическите лица се налага имуществена санкция, а не глоба – чл. 83 от ЗАНН, а уредбата по чл. 189, ал. 4 и ал. 5 вр. чл. 188 от ЗДвП се отнася до издаване на фиш само за налагане на глоба на физическо лице /визирано в чл. 188 от ЗДвП/) за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева. От страна на жалбоподателката се иска отмяна на фиша и присъждане на разноски, като се излагат конкретни твърдения за нарушаване на процесуалния закон. Въззиваемата страна претендира потвърждаване на обжалвания ЕФ и присъждане на юрисконсултско възнаграждение (правейки и възражение за прекомерност на претендирания от насрещната страна адвокатски хонорар), като излага конкретни съображения за материална и процесуална законосъобразност на фиша. От писмените доказателствени материали и от приобщените към доказателствената съвкупност снимкови материали освен спазването на заповедта на министъра на вътрешните работи за утвърждаване на образец на ЕФ от съответния вид и освен датите на издаване на фиша и връчването му на неговия адресат (съответно 09.11.2021 г. и 25.08.2022 г.) се установява още описаната в обжалвания ЕФ фактическа обстановка, към която съдът препраща, но с изричното уточнение, че от приложената справка за регистрационни данни се установява, че настоящата въззивничка е законен представител на юридическо лице, явяващо се ползвател, а не собственик на процесния автомобил. Без да се обсъжда въпросът доколкото целесъобразна е релевантната законова уредба, същата – визирайки чл. 189, ал. 5 вр. чл. 188 от ЗДвП – не предвижда възможност за издаване на ЕФ на законния представител на юридическото лице, явяващо се ползвател (а не собственик), без наличие на декларация, предвидена в чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, каквато декларация в случая липсва. Основания да се счита, че действителният смисъл на уредбата по чл. 189, ал. 5 вр. чл. 188 от ЗДвП е различен и надхвърля буквално формулирания текст по обсъждания тук въпрос не са налице, включително имайки предвид изричната правна уредба относно санкционирането на ползвателя на превозното средство в други разпоредби от ЗДвП, като чл. 187; уредбата по чл. 188 от ЗДвП визира като ползвател лицето, на което е предоставено превозното средство и което се сочи от собственика на това превозно средство. Ето защо атакуваният ЕФ противоречи на материалния закон и подлежи на отмяна на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 4 от ЗАНН, при който изход на делото законово основание за присъждане на разноски в полза на въззиваемата страна липсва, а на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 от АПК и съобразно специалната разпоредба на чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1 от Закона за адвокатурата (имайки предвид и депозираната по делото декларация относно оказване на безплатна правна помощ) в полза на въззивничката и в тежест на бюджета на СДВР следва да се присъдят разноски, а именно сумата от 400 лева, която сума следва по еднозначен начин от уредбата по чл. 38, ал. 2 вр. чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата вр. чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Безпредметно е да се обсъжда друго в настоящото изложение.

Мотивиран от всичко изложено, съдът